

Un thriller captivant
care surprinde magistral atmosfera din Hamburg
la începutul secolului 20!

Christoph Elbern

UCIGASUL DIN PORT

ROMAN

NICULESCU fiction

Christoph Elbern

UCIGAȘUL DIN PORT

Traducere:
Maria Tudosescu

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă
acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ELBERN, CHRISTOPH

Ucigașul din port / Christoph Elbern ; trad.: Maria Tudosescu. -

București : Editura NICULESCU, 2022

ISBN 978-606-38-0793-0

I. Tudosescu, Maria (trad.)

821.111

© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2022

Published with Rütten & Loening; »Rütten & Loening« is a trademark of

Aufbau Verlage GmbH & Co. KG.

Titlu original: *HAFENMÖRDER. Carl-Jacob Melcher ermittelt. Roman,*

by Christoph Elbern

© Editura NICULESCU, 2022

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 314 88 55

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Design copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-0793-0

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Capitolul 1

Vreau să spun povestea de la început. A trecut acum, în sfârșit, suficient de mult timp de la evenimentele tulburătoare din vara anului 1904 pentru a le putea relata în detaliu. S-au scris și povestit multe despre fiecare incident în parte, dar întreaga poveste, în toată complexitatea ei, nu poate fi spusă decât de mine personal.

Această poveste, care a schimbat fundamental viața mea și a multor alora, este o poveste despre crimă și înșelăciune, despre dragoste și trădare, despre crize și evenimente mondiale. Ca toate poveștile bune, de altfel, atât cele fictive, cât și cele adevărate. Vă voi spune povestea așa cum am trăit-o eu, cu toate încercările și necazurile ei, și nu dintr-o perspectivă omniscientă. Doar așa pot explica de ce m-am comportat așa cum am făcut-o în diferitele etape ale poveștii. La urma urmei, întotdeauna suntem mai înțelepți când privim înapoi.

Dar a spune povestea de la început înseamnă, în primul rând, să știi exact care este acesta. A început oare această poveste când m-am mutat în casa unchiului meu, armatorul Wilhelm Knudsen, în Hamburg, într-o zi mohorâtă de joi din ianuarie 1904? Sau a început în martie, când a fost descoperită prima victimă dintr-o serie de crime înfiorătoare? În orice caz, legătura mea cu aceste evenimente a început într-o noapte

ploioasă de mai, când un cetățean respectabil al orașului a fost înjunghiat pe la spate pe o alee întunecată de lângă Reeperbahn, în fața unui bordel.

Cel mai bine ar fi să începem cu mine. Numele meu este Carl-Jakob Melcher. Astăzi, la doi ani de la acea vară memorabilă din 1904, am douăzeci și nouă de ani. Provin dintr-o familie de comercianți din Hamburg. Tatăl meu, despre care nu vreau să spun nimic negativ, nici chiar la zece ani de la moartea sa, s-a ocupat prea mult de invențiile sale și prea puțin de comerțul cu mirodenii, care era de fapt profesia sa. Astfel, după sinuciderea sa timpurie, mi-a lăsat o grămadă de brevete obscure care nu au putut fi vândute și o sumă de datorii care depășea imaginația mea de elev de liceu. Mama mea cumpărată și grijulie, care provenea dintr-o familie de transportatori, adusese în familie o zestre deloc neglijabilă, pe care tatăl meu a risipit-o în câțiva ani. Mama a murit cu câțiva ani înaintea tatălui meu, în epidemia de holeră din Hamburg. Cu siguranță aș fi ajuns pe străzi sau marinar în comerțul cu salpetru dacă unchiul meu Wilhelm Knudsen, fratele mamei mele, nu ar fi avut grijă de mine după moartea tatălui meu. El mi-a dat mie, unui orfan de 19 ani, o familie și mi-a oferit posibilitatea să studiez. Îi voi fi recunoscător pentru asta pentru tot restul vieții mele, indiferent de orice alte acuzații care i se pot aduce.

Unchiul Wilhelm ar fi vrut să mă implic în afacerile lui, în transportul maritim. Nu aceeași încredere în ceea ce privește succesiunea o avea în fiul său, vărul meu Adolf, care era cu cinci ani mai mare decât mine. Fapt pe care, de altfel, nu îl ascundea. Dar nu-mi puteam imagina ceva mai plictisitor decât să planific tonele de registru brut, să elaborez rute și să concurez din biroul meu cu alți mari armatori pentru oceanele lumii. În plus, eram destul de ambițios să nu mă bag în

compania deja înființată a lui Knudsen, ci să îmi croiesc propriul destin.

Pentru o scurtă perioadă de timp, mi-am dorit să studiez ingineria, poate pentru a ajuta la reușita brevetelor tatălui meu. Dar apoi mătușa mea, Isolde Knudsen, soția armatorului, mi-a băgat în cap ideea de a face ceva care să fie cu adevărat în beneficiul umanității. M-a implorat să devin medic. Nu i-am împlinit însă dorința și m-am decis pentru știința încă tânără a bacteriologiei. Biata mea mamă – care nu împlinise nici măcar patruzeci de ani – murise de holeră în 1892 și, împreună cu ea, peste opt mii de alți cetățeni din Hamburg. Voiam să fac tot ce era posibil pentru a eradica holera și alte amenințări similare.

Așa că, începând din 1899, am început să studiez la Institutul de Igienă al Universității Regale din Greifswald sub conducerea lui Paul Uhlenhuth, care fusese numit între timp profesor. La acea vreme, medicul Bernhard Nocht înființase Institutul de Boli Tropicale din Hamburg, unde erau examinați agenții patogeni pe care soldații, marinarii și imigranții din întreaga lume îi aduceau pe minunatele noastre punți de debarcare. După terminarea studiilor, am găsit un post de asistent de cercetare acolo și am putut să mă întorc în orașul meu natal, Hamburg.

Dar destul despre mine. Să vorbim despre prima victimă a evenimentelor nefericite cu care am avut de-a face.

Capitolul 2

În dimineața zilei de 17 mai 1904, în jurul orei patru, înainte de răsăritul soarelui, Joana Gilberto, o prostituată de 35 de ani din Rio de Janeiro, și-a părăsit locul de muncă aflat pe o străduță întunecată de lângă Reeperbahn, pentru a se îndrepta spre garsoniera sărăcăcioasă din Gängeviertel, pe care o împărțea cu alte două fete, pentru a dormi acolo câteva ore. La câțiva metri de intrarea în bordel, Joana, ușor beată, s-a împiedicat de ceva întins pe jos. Când și-a revenit, a văzut chipul palid al unui bătrân, care o privea fix cu ochii reci și mari. Femeia nu a putut decât să țipe. A țipat atât de tare și de intens încât aproape a leșinat. Ferestrele și ușile caselor din jur s-au luminat și s-au deschis imediat, mulți locuitori au fugit de îndată în stradă pentru a vedea ce s-a întâmplat. Agentul de pază chemat la fața locului a reușit cu greu să blocheze aleea, astfel încât polițiștii, care au sosit o jumătate de oră mai târziu, să găsească cadavrul încă neatins.

Poliția a venit cu un landou cu doi cai, care era pus la dispoziție pentru astfel de misiuni. În spate se aflau inspectorul Arnold Manthey și asistentul criminalist Martin Bucher, un vechi prieten din școală. Îi datorez lui Martin numeroase detalii despre această poveste și multe altele, dar despre asta mai târziu. Nu vreau să vă distrag acum cu povestea sa de

viață, care l-a dus pe o cale ocolită de la studii teologice la birourile poliției din Hamburg. Martin a descris evenimentele din acea noapte în culori sumbre.

În timp ce polițiștii își făceau treaba, cerul de deasupra Reeperbahn se însenina încet, dar lumina zilei care se ivea nu pătrundea încă pe aleea îngustă. Scena era luminată însă de lumina din apartamentele din jur și de un reflector cu carbid pe care jandarmii îl aduseseră în grabă și îl instalaseră lângă cadavru. Cei doi criminaliști s-au strecurat prin mulțimea avidă de senzații. Mulți oameni erau deja îmbrăcați în hainele pe care urmau să le poarte pentru a lucra în port, la casele de marcat și în magazine sau pe șantierul din Speicherstadt. Alții erau doar în halate și papuci de casă. De cealaltă parte a zonei delimitate de jandarmi cu niște schele de lemn, se aflau niște prostituate de la bordel. Acestea nu consideraseră necesar să își acopere în niciun fel ținutele provocatoare. Atunci când era ceva de văzut, se putea renunța fără nicio problemă la etichetă și decență.

Mortul era întins pe spate, cu picioarele răsucite nefiresc. Ochii săi erau încă deschiși. Inspectorul Manthey, un bărbat serios, zvelt, în vârstă de 40 de ani, cu mustați stufoase, i-a închis cu o mișcare de rutină. Fața bărbatului era palidă, iar pe obrazul stâng avea o linie subțire de sânge uscat. Pe fruntea lui era inscripționat un semn, pe care Manthey și Martin nu-l vedeau pentru prima dată. La fel ca o victimă din urmă cu două luni, făptașul gravase și pe fruntea acestui mort un semn. Două linii orizontale, două sau trei linii verticale.

Un doi sau un trei roman. Poate numărul Pi. Sau simbolul constelației Gemeni. Au existat multe speculații cu privire la acest simbol în cadrul departamentului de poliție atunci când

a apărut pentru prima dată. Situația avea să iasă din nou de sub control.

Inspectorul a vrut să afle de la omul de pază dacă mortul zăcea deja așa când a ajuns la fața locului. Acesta a răspuns afirmativ, spunând că nu îl atinsese nimeni.

Inspectorul s-a ghemuit în fața cadavrului și l-a privit de aproape. A deschis cu grijă vestonul mortului și a inspectat cămașa albă imaculată, făcută din cel mai fin damasc, apoi a clătinat din cap. I-a făcut un semn lui Martin să îl ajute să întoarcă cadavrul. Inspectorul l-a apucat de picioare și, dintr-o rotire, bărbatul, care cântărea vreo nouăzeci de kilograme, a fost întors. Acum se putea vedea exact ceea ce inspectorul căuta: la spate, poate la o palmă în stânga coloanei vertebrale, la nivelul inimii, exista o gaură mică, mai mult ca o tăietură în țesătura întunecată a hainei. Manthey și-a pus ușor degetul pe ea, ca și cum ar fi vrut să o închidă.

O rană de cuțit, a remarcat Martin Bucher, iar șeful său Manthey a adăugat că trebuie să fi fost un cuțit foarte lung și îngust, pe care criminalul l-a plasat cu precizie chirurgicală acolo unde ar fi putut străpunge inima și poate și plămâni, provocând leziuni fatale.

Apoi, prietenul meu Bucher a interogat câțiva vecini și trecători, dar niciunul nu văzuse sau auzise ceva. Nicio luptă, niciun strigăt de ajutor, niciun țipăt de durere. Doar țipătul prostituatei îngrozite Joana Gilberto, care era în cele din urmă singurul martor real.

Prostituata, care a spus că lucra în Hamburg de cinci ani, vorbea foarte prost germană. În meseria ei, limbile străine nu se numără printre competențele necesare. Un portughez a fost recrutat din mulțimea de spectatori – în Hamburg există întotdeauna un portughez peste tot – pentru a traduce

raportul prostituatei. Femeia, pe care prietenul meu Martin a descris-o ca fiind excepțional de grasă și vulgară, nu era sigură dacă îl cunoștea pe bărbatul mort, dar unul dintre trecători știa mai multe. Bărbatul fusese în bordel cu o oră sau două înainte și îl părăsise beat, dar foarte viu.

Identitatea sa nu a fost atât de ușor de stabilit, deoarece nu avea asupra sa acte sau alte obiecte de valoare. Polițiștii au ajuns la concluzia că fusese jefuit – la urma urmei, în bordel plătise. În plus, în cazul primei victime, totul indicase, de asemenea, un jaf.

Mortul era bine hrănit, avea o piele sănătoasă, în afară de semnele morții, și purta cele mai bune haine, făcute la comandă. Lipsea pălăria obligatorie. Un joben nu foarte înalt s-ar fi potrivit stilului său. Oare criminalul luase și pălăria? Dar întrebarea cea mai presantă pe care și-o punea inspectorul Manthey la primele ore ale dimineții pe acea alee era: ce căuta un om de talia lui într-un bordel obișnuit de pe St. Pauli? Nu existau oportunități mult mai rafinate pentru domnii care își permiteau? Nu știi prea multe despre asta, pentru că nu am apelat la serviciile prostituatelor decât de două sau trei ori în portul Greifswald, iar atunci simțisem mai degrabă dezgust decât plăcere.

Dar și prietenul meu Martin s-a gândit că nu putea exista decât un singur motiv care să-l împingă pe acel om într-o astfel de ticăloșie catastrofală: nu numai că era căsătorit, ceea ce era cu siguranță valabil pentru aproape toți clienții celei mai vechi meserii, dar era și o personalitate cunoscută în oraș. Nu voia să riște să fie văzut de colegii săi.

Fără prea mari așteptări, comisarul Manthey a cerut ca cele șapte femei care se aflau încă în bordel și în fața acestuia să fie duse la secția de poliție. Acestea au protestat vehement,

dar au fost nevoite să se conformeze. Nu era foarte probabil ca una dintre ele să fi comis crima. Era mult mai plauzibil însă ca una dintre prostituate să fi dat pontul unui prieten bandit că ar avea ceva de obținut de la acest client. Hoțul l-a așteptat apoi pe bărbat și a comis crima. Cu toate acestea, poliția din Hamburg știa din experiență că era neobișnuit ca un tâlhar să își ucidă victima cu sânge rece pe la spate. Tâlharii obișnuiți își atacau victimele pe aleile întunecate sau le băteau. Și, doar atunci când lucrurile mergeau prost, victimele nu supraviețuiau. În plus, hoții obișnuiți nu își însemnau victimele în mod misterios.

O altă întrebare fără răspuns era: Unde era trăsura sau chiar automobilul bărbatului? Unde era șoferul sau vizitiul său? Un gentleman rafinat nu se îndreaptă spre casă pe jos în miez de noapte. Un interogatoriu al birjarilor din Spielbudenplatz, care a fost efectuat de către polițiști în orele următoare, nu a oferit nicio informație nouă. Unul dintre vizitii a declarat că ar fi văzut un bărbat cocoșat care traversa rapid Spielbudenplatz în direcția Elbei în momentul respectiv. Un altul a confirmat acest lucru, dar a spus că era un câine mare. Nu era de ajutor, fusese prea întuneric pentru observații folositoare.

Identitatea bărbatului mort a fost stabilită fără dificultate la autopsia efectuată la spitalul din port, la câteva ore după ce fusese găsit. Rezultatul a oferit de asemenea un răspuns și la întrebarea dacă victima era o personalitate cunoscută.

Dr. Gerold Trestow, medicul legist, a recunoscut imediat cadavrul negustorului Walter von Grimm. Fusese membru al parlamentului din Hamburg timp de câțiva ani și, de câteva ori, fusese luat în considerare și pentru funcția de senator. Von Grimm era văduv și trăia într-o casă frumoasă din Blankenese.

Cu ani în urmă, doctorul Trestow îl însoțise pe negustor ca medic de bord într-o călătorie la Shanghai. Pe drum, în portul Bangkok, îi tratase acestuia mușcătura unui păianjen exotic. Medicul legist a râs de inspectorul Manthey și de prietenul meu, Martin, pentru că nu îl recunoscuseră pe acest om important.

O observație a medicului legist a stârnit însă mai puțin amuzament și m-a implicat în cele din urmă și pe mine în poveste. La dezbrăcarea cadavrului, s-a văzut imediat că victima defecase înainte de a muri. Nu este neobișnuit ca sfinc-terul să cedeze în timpul morții. Medicul legist este obișnuit cu acest lucru, precum și cu mirosul îngrozitor care rezultă din asta. Ceea ce era îngrijorător era consistența scaunului – moale, aproape apoasă – și prezența unor fulgi albi abia vizibili cu ochiul liber în zeama de culoare maro deschis, întărită pe pantalonii negustorului. Fiecare specialist în medicină care a avut măcar un strop de experiență în Hamburg știa ce înseamnă asta.

Capitolul 3

Când vechiul meu coleg de școală, Martin Bucher, a venit să mă caute la locul de muncă de la Institutul de Boli Tropicale în aceeași zi, am fost inițial încântat și i-am făcut câteva reproșuri nu tocmai serioase. În timpul studenției, îmi vizitasem rar unchiul și mătușa din Hamburg și atunci doar pentru câteva zile. Nu-l mai văzusem pe Martin de trei sau patru ani. Dar păstrasem o corespondență vie.

— Ce bine, în sfârșit, domnul consilier criminalist găsește timp să-mi facă onoarea de a mă vizita, am exclamat și l-am îmbrățișat.

Se schimbase. Era în continuare mai scund cu aproape un cap decât mine, dar se îngrășase puțin. Părul i se subțiasse puțin, barba îi crescuse însă. Avea acum cioc și o mustață răsucită. Mi s-a părut puțin cam pompos, dar, după ce petrecusem ultimii ani în plictisitorul Greifswald, gusturile mele în materie de modă nu erau oricum la zi.

— Când ți-am scris că mă întorc la Hamburg?, l-am întrebat ușor agitat.

— În decembrie? De când sunt aici? Din ianuarie? Și acum este luna mai. Dacă ești atât de rapid și la poliție, atunci...

În avalanșa mea de cuvinte am observat abia târziu cât de nervos și de încordat părea Martin.

— Hei, CJ, a spus el, și așa mi-am auzit pentru prima dată după mulți ani porecla din gimnaziu, CJ, abrevierea de la Carl-Jakob, am un cadavru pe care trebuie să-l vezi.

M-a condus în curte. Pe o căruță trasă de cai se afla un pachet de mărimea unui om. Înfășuraseră cadavrul în pânză groasă și îl legaseră cu frânghii. După ce ajutoarele au dus cadavrul într-o sală de examinare, iar eu am rămas singur cu Martin și cu sacul mare, i-am dat prietenului meu mănuși și o mască și mi-am pus și eu una. La institut, aproape orice lucru viu sau mort care ajunge pe mesele de examinare este contagios într-un fel sau altul. Împreună am desfăcut cu grijă pachetul greu.

Bărbatul purta în continuare costumul său închis, dar pantalonii îi erau trași în jos. Pantalonii lungi i se lipiseră de corp. Mirosea îngrozitor de urât. Martin s-a întors. Am luat un bisturiu de mărime medie și o lamelă de sticlă și am răzuit o parte din substanța uscată, de culoare maro deschis. Imediat, am efectuat câteva teste pe eșantion, care deveniseră standard pentru noi, și am privit materialul la microscop. Martin s-a așezat pe un scaun în colț și m-a privit în tăcere. Nu-l știam așa.

Abia zece minute mai târziu, m-am întors pe scaun cu fața la el și am dat din cap. Suspiciunea nerostită fusese confirmată. Nu am îndrăznit să spun diagnosticul cu voce tare, iar Martin a spus și el doar șoptit:

— Holeră!

Amândoi știam că acest cuvânt, rostit prea tare și într-un loc nepotrivit, ar putea băga orașul într-o stare de panică.

Mulți hamburghezi pierduseră cel puțin o rudă în ultima mare epidemie din urmă cu doisprezece ani, așa cum eu îmi pierdusem mama. Toată lumea își mai aduce aminte de

zgomotul căruțelor de lemn pe străzi. Mai întâi au venit să adune morții, iar apoi să dezinfecteze împrejurimile cu var clorurat. Încă mai simt gustul acru pe limbă și astăzi când mă gândesc la el. De fapt, eram mândri că reușisem să câștigăm bătălia împotriva agentului patogen, mulțumită, în mare parte, șefului meu, Bernhard Nocht. Iar acum totul urma să o ia de la capăt?

— Unde a fost omul înainte de a muri?, l-am întrebat pe Martin.

Trebuia acum să acționăm. Mai presus de toate, trebuia să-mi informez șeful.

— Într-un bordel, a spus Martin și a sărit în sus. Unele dintre prostituate sunt încă la noi la secție.

— Bine, voi discuta cu Nocht ce trebuie făcut. Are și el un telefon. Poți să suni la secție și să le spui să țină femeile acolo.

Holerei îi priește igiena precară și apa murdară, dar se transmite în principal de la o persoană la alta, adică prin atingere sau schimb de fluide corporale. Prin urmare, într-un bordel, agentul patogen găsește condițiile ideale.

Nu îmi era permis, în calitate de asistent de cercetare neînsemnat, să trec în grabă de doamna de la recepție și să intru în biroul directorului Nocht. Am făcut-o oricum, cu Martin în urma mea, iar după ce am prezentat gâfâind situația, lipsa mea de respect a devenit irelevantă. Nocht a sărit în sus și a început să dea ordine. Ca un amiral pe puntea de comandă a unui crucișător, ne conducea în ceea ce era acum o bătălie inevitabilă.

Nocht era un bărbat scund și oarecum corpulent, dar acest lucru nu-i diminua autoritatea naturală.

Un asistent de laborator a fost desemnat să examineze în continuare mortul și excrementele acestuia. Ceea ce era

decisiv pentru determinarea gravității unei infecții era densitatea bacteriei *Vibrio cholerae* în persoana infectată.

Nocht m-a trimis la secția de poliție, unde sub un pretext urma să examinez prostituatele.

— Spuneți-le, a strigat după mine, că regulamentul prevede acum examinarea doamnelor din profesia lor împotriva bolilor venerice. Sifilis și așa mai departe. Vă vine sigur o idee.

Martin a primit, de asemenea, ordine de la Nocht. Trebuia să se asigure că bordelul va fi închis imediat. O crimă în fața ușii putea fi un motiv suficient. Apoi trebuia dezinfectat temeinic.

— Și aflați imediat unde a fost omul ăsta înainte de a se duce la curve, a strigat el după Martin.

Vânătoarea ucigașului lui von Grimm trebuia să mai aștepte.

Sarcina mea de a investiga prostituatele de la secția de poliție s-a dovedit a fi deosebit de dificilă. Superiorul meu știa și el asta, bineînțeles. Holera are o perioadă de incubație de trei până la cinci zile. Chiar și dacă Walter von Grimm infectase una sau mai multe femei, acest lucru nu era detectabil încă. Așa că nu numai că a trebuit să le examinez, dar mai ales să le scriu numele și, cel mai important, să le izolez cumva. Cum puteam să fac asta?

Martin a găsit răspunsul la această întrebare când l-am întâlnit la secția de poliție o oră mai târziu. Între timp închisese bordelul și le luase imediat cu el pe cele trei femei, care tocmai intrau în tură fără să bănuiască nimic.

— Foarte simplu, a spus el, zâmbind la mine. Le reținem. Nu există o modalitate mai bună de a le izola.

— Și pentru ce vrei să le arestezi? Nu ele l-au ucis.

— CJ, tu gândești ca un om de știință. Eu gândesc ca un polițist. Prostituația este imorală în Reich-ul german. De fapt, este interzisă oficial din 1901. Așa că îmi fac doar datoria și scot din circulație aceste personaje depravate.

— Dacă e așa, ar trebui să mai arestezi câteva sute de femei din tot orașul. Știi asta ?

— Da, dar nu am de gând să discut asta cu curvele de aici.

— Ce se întâmplă deci mai departe după ce le izolez pe doamne în apartamentele noastre confortabile?, a întreat Martin.

— Simptomele apar cel mai devreme în trei zile, am explicat. Vărsături, diaree. În cazul în care acest lucru se întâmplă, le vom aduce imediat la institutul nostru. Acolo le putem ajuta. Au toaletă în apartamentele voastre?

— Ei bine, mai degrabă o găleată.

— Minunat. Trebuie golită frecvent și trebuie să aduceți întotdeauna conținutul rapid la Institut. Într-un recipient bine sigilat.

Martin a strâmbat din nas, dezgustat.

— Și asigură-te că gărzile tale nu au niciun contact direct cu femeile. Împingeți-le mâncarea prin ușă. Și trebuie să aibă multă apă proaspătă pentru a nu se deshidrata.

Am asistat la procesiunea a nouă femei îmbrăcate sumar, unele învelite în păturile de lână ale poliției, care au fost conduse în celule, strigând și înjurând. Nu vreau să repet nimic din cele spuse aici.

Între timp, Arnold Manthey, șeful lui Martin, a cerut să se verifice unde fusese Walter von Grimm înainte de vizita la bordel. Din biroul lui von Grimm din Speicherstadt, s-a aflat că acesta se întorsese la Hamburg direct dintr-o călătorie de afaceri de la Sankt Petersburg. Călătorise într-una dintre

cabinele de oaspeți ale unei nave rusești cu patru catarge care se afla încă în port. Tocmai începuseră descărcarea. Acesta era un avantaj, mi-a explicat Arnold Manthey, pentru că toți marinarii erau încă la bord. Odată aflați în permisie la țărm, ar fi durat ore întregi pentru a-i aduna. În acest timp, dacă erau infectați, puteau provoca pagube teribile.

Am decis ca eu și Martin să mergem pe vasul numit „St. Petersburg”. Martin în calitate de autoritate statală și eu în calitate de bacteriolog. Trebuia să examinăm echipajul format din aproximativ 25 de bărbați cu probe fecale. Era și mai important să păstrăm oamenii la bord și, dacă era posibil, să trimitem nava înapoi pe Elba imediat după descărcare. Aveam un interpret cu noi pentru a comunica.

Ne-am îmbarcat pe „St. Petersburg” cu genunchii tremurând. Imperiul țarist nu câștigase încă lupta împotriva holerei, așa că trebuia să fim pregătiți pentru orice.

Capitolul 4

La vreo douăzeci și patru de ore după ce am urcat pe „St. Petersburg”, am fost preluați din nou de o șalupă și duși la debarcader. Eram epuizați, dar mulțumiți. Căpitanul, un bărbat pe nume Alexei Kerensky, se dovedise a fi cooperant și prietenos. Vorbea chiar și puțină germană. Nu pusese multe întrebări. Fiind un marinar experimentat, el se confruntase adesea cu controale de epidemii la bord.

Ne-a povestit că oaspetele său von Grimm, care ocupase una dintre cele două cabine de lux de pe vas, nu păruse foarte sănătos nici la bord. Totuși, acest lucru putea avea drept cauză vremea nefavorabilă din Marea Baltică. Von Grimm abia își părăsise cabina. Bine făcuse, m-am gândit, pentru că echipajul era asimptomatic. Rușii erau cu toții sănătoși și nu foarte entuziasmați de faptul că îi urmărisem până la toaletă pentru a le lua mostre de excremente. Au fost și mai puțin entuziasmați de faptul că, după descărcarea încărcăturii, se întorceau direct acasă. Bărbaților le-ar fi plăcut să se mai plimbe câteva ore prin Hamburg. Dar la menționarea holerei, căpitanul Kerenski nu a trebuit să fie convins prea mult timp.

În semn de rămas bun, căpitanul ne-a servit cu două pahare mari de vodcă, pe care, așa cum se obișnuiește în Rusia, le-am golit dintr-o înghițitură.

De aceea am și vărsat în Elba din șalupă, ceea ce a fost, evident, amuzant pentru Martin și pentru interpretul nostru.

În zilele care au urmat asasinării lui Walter von Grimm, poliția a cercetat zona din jurul Reeperbahn și Hamburger Berg, încercând să facă cât mai puțină zarvă. Chiar și presa a primit doar informațiile esențiale și am ascuns faptul că decedatul fusese într-un bordel întunecat cu câteva momente înainte de a fi omorât fără milă. Oricine cunoștea orașul Hamburg nu avea nevoie de această informație. Numele aleii era suficient pentru a afecta postum reputația comerciantului. Necrologul tipărit câteva zile mai târziu de „Adunarea unui comerciant onorabil din Hamburg”, din care von Grimm făcuse parte, era scris atât de nebulos încât ar fi putut crede că omul fusese omorât într-o bătălie glorioasă.

Deoarece, după gășirea sa ne ocupasem doar de simptomele holerei lui Grimm, trebuia acum făcută și autopsia medico-legală de către doctorul Trestow. Examinarea a arătat că fapta fusese săvârșită cu precizie chirurgicală. Agresorul plasase arma exact în punctul de pe spate care ajunge direct la inimă. Inima fusese străpunsă din spate, iar plămâni erau, de asemenea, grav afectați. Medicul legist a presupus că victimei nu i-ar fi trebuit mai mult de cinci minute pentru a sângera intern, motiv pentru care pe trotuar era foarte puțin sânge. Se pare că von Grimm căzuse inconștient atât de repede încât nu apucase să ceară ajutor. Starea de ebrietate jucase cu siguranță un rol în acest sens, la fel ca și deshidratarea deja avansată cauzată de holeră.

Medicul legist nu putea spune dacă semnul fusese aplicat pe fruntea victimei înainte sau după înjunghiere. Eu aș fi comparat pur și simplu materialul de pe rana de la spate cu cel de pe rana de pe frunte și aș fi aflat rapid dacă, de exemplu, în

rana de pe frunte erau urme de țesut cardiac sau pulmonar. Acest lucru ar fi clarificat ordinea. Dar eu nu am fost prezent la autopsie și, departe de mine gândul de a-i da lecții doctorului Trestow. Ne putem imagina însă, chiar și fără o examinare microscopică, că semnul a fost gravat pe fruntea omului abia după moartea sa, sau cel puțin cât era pe moarte. În caz contrar, cu siguranță ar fi țipat în gura mare.

Victimei îi lipsea portofelul și, conform declarației precise a menajerei sale, un ceas de buzunar marca Glashütte, de aur, cu gravura unei steme de familie. De asemenea, lipsea un joben de mătase realizat de modistul regal Albert Maass. Zile întregi, potențiali ucigași tâlhari au fost arestați, interogați și din nou eliberați – unii dintre ei nu, pentru că oricum erau căutați pentru alte infracțiuni. Registrul criminal întocmit de Gustav Roscher, șef al poliției din Hamburg de câțiva ani, a fost distribuit, dar nimeni nu a recunoscut pe nimeni. Prietenul meu Martin avea o părere foarte bună despre directorul poliției, Gustav Roscher, și despre metodele sale progresiste și părea aproape dezamăgit că acestea nu au dus la niciun rezultat de data aceasta. Poliția judiciară avea nevoie de martori oculari – și nu exista niciunul în acest caz.

Martin bănuia că martorii nu s-ar fi prezentat deloc, chiar dacă ar fi existat. Pentru că oricine se afla în zonă la ora la care a avut loc crima era fie un escroc, fie vreun pervers. Cetățenii decenti erau în pat la trei dimineața – și anume în patul lor.

Și așa au trecut zilele, Walter von Grimm și-a găsit locul de veci în cimitirul din Ohlsdorf, sub o piatră funerară pompoasă, iar crima comisă împotriva lui a rămas nerezolvată. La fel ca în cazul asasinării agentului de asigurări Rudolf Bredow, cu două luni mai devreme, la care apăruse pentru prima dată același semn. Sau aproape același. Pentru că unii din poliția

din Hamburg credeau că recunosc un trei roman în semnul de pe fruntea lui von Grimm și un doi în cel al lui Bredow. Pe baza fotografiilor pe care Martin mi le-a arătat în secret, mi-a fost greu să-mi formeze o opinie. În graba comiterii faptei și în întunericul care domnea, făptașul sigur nu ar fi putut să își facă treaba cu mare precizie. Dacă ucigașul își numerota într-adevăr victimele, întrebarea care îi frământa pe toți era desigur: Unde era numărul unu?

În ambele cazuri era mai ușor să ne punem de acord asupra motivului crimelor. Întrucât portmoneele, ceasurile și chiar pălăriile ambelor victime lipseau, s-a presupus că era vorba despre jafuri armate.